

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**Theses Theologicæ Apologeticæ Et Miscellanæ,
Adversvs Doctrinam Cornelii Iansenii Propvgnatam Ab
Eivs Patronis Svb Prætextv Qverimonix Typographi
Lovaniensis**

Derkennis, Ignatius

Antverpiæ, 1641

II. De Christo Pro Omnibus Mortuo.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-73743](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-73743)

ad verba, (nisi & Apostolum argui velint) sed ad sensum Semipelagianorum, qui reprehenditur, reflectere debuissent Aduersarij. Docebant Semipelagiani gratiam secundum nostra merita dari, secundum demerita negari: & sic in potestate nostra esse, vt consequamur salutem: in quem sensum urgebant verba Apostoli, vt satis indicat August. epist. 107. de quo vide Thesim 3. de Semipelagianis. Hunc sensum, vt erroneum damnat August. probatque gratiam infantibus aliquibus sine merito conferti, sine demerito aliquibus non dari: atque ita exponens Apostolum, quod non nisi Deo volente sal-

uentur, qui salui fiunt, subdit: *Est quædam modo verba Apostolica intelligi possunt. Quibus tantum negat dari efficacem voluntatem omnes saluandi, qualis habetur erga electos innuit autem voluntatem dari committere, quæ illi contraria non est: & Augustinus hanc tantum monet, vt contrarietas vitetur. Eundem scopum respicit Prosper, hic enim habet in exordio epist. citatæ: *Vna est blasphemia, gratiam Dei secundum merita hominum dari. Quam refellit eo modo, quo Augustinus supra, & impie in eum sensum trahi Apostolum docet. Eodem omnino spectat Fulgentius.**

II. DE CHRISTO PRO OMNIBVS MORTVO.

Negare videri volunt Tridentinum Concilium, aut S. Prosperum repugnare Ianfenio, asserenti Christum pro solis electis mortuum; eo quod Prosper dixerit ad capitula Gallorum cap. 9. cum rectissime dicatur Saluator pro totius mundi redemptione crucifixus... potest tamen dici pro his tantum crucifixus, quibus mors ipsius profuit &c. pag. 14.

Resp. Christus non solum pro electis de facto saluandis crucifixus & mortuus est, sed etiam pro non saluandis: pro illis efficaciter; pro his verè & proprie ex sincero affectu salutis eorum, ad quam obtinendam sufficientia media morte sua iis promeritus est.

Hoc sensu, & non alio intelligi possunt verba Prosperi: alioqui, vti in his ipsis locis quæ aduersarij allegant, ita & in alijs, quorum Theses meminere, sibi ipse aperte contradiceret: quomodo enim aliter verum esse possit, quod respondet ad 1. obiectionem Vincentianam: *cum rectè omnes dicantur redempti (lytro nempe sanguinis Christi pro omnibus perfoluto) & tamen non omnes à captiuitate sine eruti, redemptionis proprietatis (hoc est efficacia) haud dubie penes illos est, de quibus princeps mundi missus est foras.*

Quare vnà cum Tridentino Prosper repugnat Ianfenio, asserenti Christum tantum pro electis mortuum, & dicta Prosperi testimonia frustra allegant eius fauores.

Tridentinum sess. 6. cap. 3. *Est ille pro omnibus mortuus est, non omnes tamen mortis eius beneficium recipiunt; sed hi dumtaxat quibus meritum passionis eius communicatur.* Euidens est his Tridentini verbis comprehendi non saluandos, pro quibus Christus mortuus sit. nam

Omnes qui saluantur mortis Christi beneficium recipiunt:

Aliqui pro quibus mortuus est Christus,

hoc beneficium non recipiunt; ergo Aliqui pro quibus mortuus est Christus, non saluantur.

Hunc syllogismum eueruari oportuit ab aduersarijs, vt Tridentinum Ianfenianæ doctrinæ non aduersari ostenderent: sed eueruari non potest à Catholico; nam maior propositio certissima est: minor ipsius Tridentini, & consequentia legitima.

Quod ad Prosperum atinet, apud eum prima obiectio Vincentiana est: *quod Dominus noster Iesus Christus non pro omnium hominum salute, & redemptione sit passus.* Hæc Prospero præfatione responsum ad huiusmodi obiectiones est ineptissima blasphemia prologij mendacium, membrum vnum diaboli in illius subscriptione anathematis reuocanda, perna blasphemio, impia, profana, opinio, denique blasphemia.

Contradictoria igitur in proprio sensu simpliciter vera est: quod pro omnium salute Christus mortuus sit: at nullo sensu vero potest esse Ianfenio; nam

Nullò vero sensu Christus mortuus est pro eorum salute, qui propter solum originale positiuè reprobatum sunt. quos Deus non vult saluos fieri, quibus sufficientia ad salutem media Christus non est promeritus pro quorum salute non est magis mortuus, aut non magis orauit Patrem, quam pro diaboli, qui in Massa perditionis perpetuo relictus sunt. qui necessariò finaliter peccant.

Atqui iuxta Ianfenium hæc omnia contempunt non saluandis; ergo Nullò vero sensu pro iis Christus mortuus est.

Non iuuat quod magnitudo pretij pro omnibus fuerit sufficiens: nam alioqui fuisset etiam Christus mortuus pro salute diaboli.

Nun

Non item inuatur, quod communis fuerit omnium in primo homine perditio; quod vna omnium natura, & vna omnium causa; (vt ex Prospero referunt) nisi hæc fuerit (vt idem Prospero asserit) à Domino nostro in veritate suscepta. Nam redempti dici non possunt, pro quibus lyttim non perfoluitur, etsi ob eandem causam captiui sint, ob quam alij, pro quibus soluitur; etsi pro iis etiam futurum sufficiens, pro quibus non soluitur.

Quamuis nec Tridentinum, nec Prospero Iansenio aduerfarentur, mutila nihilominus eius foret defensio, & desertio cause potius; cum ad duo dumtaxat accusationis capita aduocati illi obiter, & perplexè respondeant, plurima verò alia, tot illustria Scriptura loca, tot irrefragabilia maximi nominis Patrum, ipsiusque Augustini testimonia intacta relinquunt. Vide Theſium cap. 2. artic. 6. cap. 3. artic. 3. cap. 5. paral. 5.

III. DE GRATIA SVFFICIENTE.

IANSENIUS Gratiam sufficientem, quæ sit distincta ab efficaci, sic pro hoc statu negat, vt asserat. 1. eam inutilem, & perniciosam. 2. Maiori utilitatem, quam Pelagianæ hallucinatione, iam statuit; ac per eam induci naturæ integritatem. 3. Eam tantum feruere maiori damnationi. 4. Inuentam contra sensum Ecclesiæ, Patrum, & omnium vetustiorum Theologorum. 5. Per eam euerri principia, quibus Patres veram Christi gratiam defendunt. 6. Illam, videri monstrum quoddam singulare gratiæ. Vt retulimus cap. 2. Theſium, articulo 8.

PATRONI eius circa hæc ita Iansenium suscepere propugnandum, vt alij dissimularis, dicant. 1. Non veram Christi gratiam, monstrum vocari à Iansenio, vt inuidiose, inquit, inculcatur; sed colligere eum ex monstruositate illa, quod gratia ea nunquam sortiatur effectum, nullam eiusmodi gratiam dari. 2. Non adeo debere id mirum videri, quia medicamentum illud, monstrum quoddam foret medicamenti, quo hausto, ægri mori tantum possent; non hausto, essent immortales: adeoq; cum nemo possit spiritaliter mori, nisi per gratiam sufficientem (vt volumus Scholasticus) Deus illi assistat; & illa nunquam tota æternitate sit habitura effectum; videretur eam dari, quibus tantum posse mori, & non datâ, esse immortalis, quod monstrum est. Vide pag. 6. Querimoniam. Postremo pag. 33. queruntur, verba Trident. sess. 6. cap. 11. ad probandam gratiam sufficientem, contra Iansenium, per vim alio referri, quam à Concilio allata sint. pag. 33.

Non s. veram Christi gratiam internam, in hoc statu ex eius meritis conferri, quæ lapsis indebita sit, & non efficax, ex Scripturis, Conciliis, Patribus, & vnanimi, post tot facta, Scholasticorum consensu, demonstrauimus cap. 2. Theſium art. 8. Quod adeo receptum est, vt oppositum meritò in Caluino damnetur. Per eam porro roboratur voluntas, vt possit operari, si velit; & liberè consequi salutem: cui proinde nulla deest conditio, ad veram Christi gratiam requisita. Hanc à Iansenio vocari, singulare quoddam gratiæ monstrum, nemo negare potest, nisi qui oculis suis fidem non habeat. In hoc

ergo qui Iansenio patrocinantur, monstruosam censuram tuentur.

Nemo gratiam merè sufficientem, potest monstruosam vocare, nisi penitus illam omnem, pro hoc statu, velit sublatam: quo ipso quoddam quasi portentum inducit. Illa enim sublata, an non monstruosum est, præcipi omnibus in hoc statu, vt salutem suam ferid curent, vt peccata vitent, sub interminatione pœnæ æternæ incurrendæ, ni obsequantur, & interea deesse cuius reprobo, etiam ante lapsum finalem iusto, necessariam gratiam ad salutem, & cuius peccanti, (nec enim illis adest gratia efficax, quæ secundum hanc rerum ordinem posita hypothefi tantum dari potest) eam, quæ exigitur vt possit euitari peccatum? Sic dum monstrum sibi fingit Iansenius, eiusque Affectu in gratia sufficiente, vel eo solo, quod illam dari nolint, verum monstrum inducunt.

Ex altero etiam capite, insolens est Iansenij, aliorumque censura, quod monstruositatem gratiæ sufficientis, arguant ex perpetua carentia effectus; nam etsi sufficiens, quæ talis, semper frustratur effectum, id tamen non oritur ex intrinseco vilo gratiæ defectu; (vt male arguitur) sed ex solo vitio liberae voluntatis reuuentis operati. Et sanè si carentia effectus, eam arguit monstruositatem, monstruosa etiam erit gratia, Angelis omnibus lapsis data ad pœfuerandum, (quam admittit Iansenius) in tot millibus non sortita effectum. Deinde gratia intrinsecè eadem cum ea, quæ sufficiens est, in alio sortitur effectum, qui rectius vitur illa datâ. Ex quibus patet hæc falsa esse. 1. Hominem per gratiam illam, tantum mori posse. 2. Hominem hac non datâ, fore immortalem; nam etsi tunc, ob potentiam operandi subtractam, peccaturus non sit, non idè liberabitur à morte peccati prius contracti. 3. Gratiam sufficientem æquiparari posse cum medicamento, quo hausto æger tantum mori possit, quia cum ægritudo tum superet vim medicamenti, nequit hoc ob defectum virtutis requiri.